

Ὁ ἐόρτιος λόγος μας γιά τήν 50ετία ἐπανευρέσεως τῆς ἱερῆς καί θαυματόβρουτης
(συμβολική 50ετία ἐσχατολογικῆς ἀναφορᾶς ὑπέρ τήν συμβατική θρησκευτικότητα)

«Τήν θείαν εἰκόνα σου, ἤν ἐδωρήσω ἡμῖν,• προσφόρως Γουμένισσαν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ καλοῦμεν, Πανύμνητε, ταύτην δέ προσκυνοῦντες, χαριστήριον ὕμνον ἄδομέν σοι, Παρθένε,* καί πιστῶς ἐκβοῶμεν.* χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου» (ἀπολυτίκιον, ποίημα ἀγίου Γερασίμου τοῦ ὑμνογράφου +1979).*

«Μορφήν σου σεβασμίαν, Θεοτόκε Γουμένισσα, τήν ἐνθρονισθεῖσαν ἐνθάδε κατά χρέος γεραίρομεν.* δεινῶν καί γάρ ὀθνεῖων καί πληγῶν,* σεισμοῦ τε λυτρουμένη μητρικῶς τόν λαόν σου,* χαριτόδωρον ἐφαπλοῖς, παντάνασσα, τήν σήν σκέπην.* δόξα τοῖς θαυμασίοις σου, ἀγνή.* δόξα τῇ προστασίᾳ σου.* δόξα τῇ παναλκεί σου προμηθείᾳ, ἄχραντε» (ἕτερον, ποίημα ἡμέτερον, 1992).*

Ἀδελφοί μου,

μέσα στό κλίμα τῆς προχθεσινῆς νέας παλλαϊκῆς κινητοποίησης καί εἰρηναίας δυναμικῆς ἔντασης ... δέν εἶναι εὐκόλο σέ μένα σήμερα νά σᾶς ἀφαρπάσω καί νά σᾶς ἀποδώσω σέ μίαν ἄλλην, ἱερότατη θεία ἐπικαιρότητα:

στήν αἰώνια καί ἀσυμβατική ἄφθαρτη θεία ἐπικαιρότητα τῆς Παναγίας μας καί (συνάμα) στήν ἐνιστορική καί ἐσχατολογική θεία ἐπικαιρότητα τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, εἶναι κι αὐτό ποιμαντορικό μου χρέος. Πρέπει νά σᾶς παραλάβω τρόπον τινά ἀπό τήν φορτισμένη (καί ὅμως τόσο καταθλιπτική) ἐπικαιρότητα τοῦ κοσμικοῦ, κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καί διεθνικοῦ ἀδιεξόδου καί νά σᾶς ἀποδώσω στήν βρεφοκρατοῦσα Γουμένισσά μας!

Στήν Γουμένισσα πού μετά ἀπό 50 μέρες θά Τήν δοῦμε “κατεβασμένη” ἀπό τήν δόξα Της καί αἰσθητά “δοσμένη” στήν κοσμοσώτειρα τραγωδική Της ταπείνωση, δίπλα στόν Σταυρό τῆς θεληματικῆς θανατώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της.

Ὅλην τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μέ ἓνα ἐξαιρετικό λυρικό τρόπο (στίς ὕμνολογίες καί στίς Ἀκολουθίες) καί μέ ἓνα πολύ σοφό παιδαγωγικό τρόπο (στήν ἄσκηση τῆς ἐγκρατευτικῆς νηστείας) ὅσοι θέλουν νά μάθουν γράμματα τοῦ Θεοῦ θά ἀναμετρῶμεθα (σύν τοῖς ἄλλοις) καί μέ τά τροπάρια πού χαρακτηρίζονται “Θεοτοκία” καί “Σταυροθεοτοκία”.

Εἶναι αὐτό πού σᾶς προανέφερα, ἀδελφοί μου:

Θεία Μητρότητα τῆς Παναγίας μας καί Σταυρική θεία Μητρότητα τῆς Παναγίας μας!

Αὐτά τά δύο δέν ξεχωρίζουν. Μέ αὐτά τά δύο ὑπηρέτησε τήν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου μας καί ὅλων τῶν κόσμων, τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων.

Ἡ θεία μητρότητα τῆς Παναγίας μας (τό ὅτι ἔγινε Μητέρα τῆς θείας ἐνανθρώπησης) εἰκονίζεται (καί) στήν θαυματόβρουτη κλεισμένη Παναγία μας τήν

Γουμένισσα.

Ἐπιχείρησαν νά μᾶς τήν κλέψουν, νά μήν ἐνορῶμεν αἰσθητά κατενώπιόν μας “τήν αἰτίαν τῆς τῶν πάντων (ἀνθρώπων) θεώσεως”.

Τήν τεμάχισαν στά δύο, γιά νά ιεροσυλήσουν πάνω στήν ἐνεικονισμένη μοναδικότητά Της. Κομμάτιασαν στά δύο καί θέλησαν νά χωρίσουν τήν ὑπαρξή Της ἀπό τήν θεομητορική μητρότητά Της.

Ὅμως, χωρίς νά τό καταλάβουν οἱ ιερόσυλοι καί ὁ ἀπ’ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος, μέ ἐκείνην τήν βέβηλη ἐμπορευματική τους ἀπόπειρα πρὶν 50 χρόνια, ἔδωσαν σέ ὅλους τότε τοὺς χριστιανούς τῆς πόλεως καί τῆς ἐπαρχίας μας τήν ἀφορμή νά ἐνωθοῦν παλλαϊκά στό ιερότατο συλλαλητήριο τῆς εὐλαβικῆς ἀγωνίας, στό ιερό συλλαλητήριο τῆς πάνδημης προσευχῆς καί κινητοποίησης, στό ιερότατο συλλαλητήριο τῆς παλλαϊκῆς ὑποδοχῆς, ἀφήνοντας γιά 50 χρόνια σέ μᾶς τήν κληρονομιά τῆς εὐλάβειας καί τήν θεολογία τῆς εὐλάβειας, τόν σημερινό ἐπετειακό ἑορτασμό, γιά νά γίνεται καθημερινό σταυροκόπημα, καθημερινό ὕμνολόγημα καί δεητική ἐγκαρδίωση ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

Πρῶτα, ὅτι ἡ δόξα τῆς Παναγίας μας εἶναι ὁ Υἱός καί Θεός Της. Δέν “τεμαχίζεται” αὕτη ἡ ἱστορική καί αἰώνια ἄφθιτη καί ἄφθαρτη σχέση. Δέν σβήνει ποτέ. Εἶναι μιά διαρκῆς λατρευτική ἐπιπόθεση Μητέρας πρὸς Υἱό καί μιά διαρκῆς (προαιωνίως ὀρισθεῖσα) υἱοπρεπὴς ἐπιπόθεση τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τήν Μητέρα τῆς ἀσπόρου σαρκώσεώς Του.

Ὅσοι ιεροσυλοῦν (στό ἦθος ἢ στό φρόνημα ἢ στήν καταφρόνηση) δέν μποροῦν νά ζήσουν, νά χαροῦν καί νά διασωθοῦν μέσα σ’ αὐτὴν τήν αἰώνια πλέον σχέση Παναγίας καί Χριστοῦ.

Ἐπειτα, κι ἐμεῖς ὅλοι πρέπει νά τό καταλάβουμε καί νά τό βιώσουμε ὡς χριστιανοί, ὅτι δέν προσερχόμαστε στήν Παναγία τήν Γουμένισσα μέ μιά “λαογραφία” ἢ “ψυχολογία” υἱϊκότητας, βρεφικότητας, παιδικότητας. Δέν ἐρχόμαστε ὡσαν “ἐπαίτες” ψυχολογικῆς στοργῆς, ψυχολογικῆς συμπαράστασης, ψυχολογικῆς ἀνάγκης, στήν ἀληθινότητα τῆς Παναγίας μας.

Ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ Μητέρα τῆς νέας καί αἰώνιας ἀνθρωπίνης μας ταυτοποίησης, στήν ἐνότητά μας μέ τήν θεανθρωπότητα τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της.

Καί αὐτό βεβαίως μᾶς τό χαρίζει ὁ Παράκλητος, σύμφωνα μέ τήν εὐδοκία τοῦ θελήματος τοῦ Πατρός (καί ὅλης τῆς Ἁγίας Τριάδος), χάρη στήν συγκατάβαση τῆς θεϊκῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Θεοῦ μας.

Ὅταν λοιπόν προσερχόμαστε στήν Παναγία μας τήν Γουμένισσα, νά μήν Τῆς ἀποδίδουμε τό ἐλάχιστο πού μποροῦμε, ἀλλά τό σπουδαιότερο καί τό τελειότερο καί τό μεγαλύτερο πού μποροῦμε. Νά Τῆς ἀποδίδουμε ὄχι μιά “λαογραφική εὐλάβεια” παιδιῶν πρὸς τήν φυσική σαρκική τους μητέρα. Νά Τῆς ἀποδίδουμε αὐτό πού εἶναι ἡ Παναγία γιά ὅλους καί γιά τόν καθένα μας: Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, Μητέρα τῆς θεώσεώς μας, Μητέρα τοῦ ἁγιασμοῦ μας, Μητέρα τῆς ἀτομικῆς καί συλλογικῆς μετάνοιάς μας.

ἀδελφοί μου,

ὅλοι μας ἐθιζόμαστε ἀπὸ μικροὶ νὰ ρίχνουμε στοὺς ἄλλους τὸ φταιξιμο (γονιδίωμα τοῦ πρώτου Ἀδάμ), στοὺς ἄλλους τίς εὐθύνες, στοὺς ἄλλους τὴν κακότητα, στοὺς ἄλλους τὴν ἐμπάθεια. Σπάνια νὰ βρεῖς ἄνθρωπο μὲ ὑγιές τὸ πνευματικὸ γονιδίωμα τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Χριστὸς ἀναδέχθηκε τὴν καθολικὴ ἀποτυχία τῆς πανανθρωπότητος. Καὶ τὴν θεράπευσε, τὴν λύτρωσε, τὴν ἀνέσωσε, γιατί τὴν ζύμωσε μὲ τὴν δική Του τελειότητα τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπινότητος. Καὶ μάλιστα πέθανε σταυρωμένος ἀντὶ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ καταργήσῃ τὸν ἀντίδικό τῆς σωτηρίας μας, γιὰ νὰ καταπατήσῃ τὸ θάνατο καὶ τὴν φθορὰ μας.

Ὅσοι λοιπὸν προσεγγίζουμε τὴν Παναγία μας, νὰ Τὴν πλησιάζουμε μὲ φλόγα πίστεως, μὲ δύναμη ἐλπίδας, μὲ ταπείνωση συναίσθησης, μὲ ἀναδοχή τῶν δικῶν μας εὐθυνῶν.

Διότι κι ἐγὼ κι ἐσεῖς καὶ ὅλοι μας ἔχουμε μερίδιο εὐθύνης μέσα στὸν κόσμον τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἐγωισμῶν, τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἀδικιῶν, τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων κακιῶν καὶ ἁμαρτημάτων.

Ναί! Δίχως συναίσθηση εὐθύνης καὶ ταπείνωση μετάνοιας καὶ ἐξομολόγηση ψυχῆς, ξαναγυρνᾶμε στὴν πρό Χριστοῦ ἐποχὴ ἢ μᾶλλον φτιάχνουμε τὴν οὐτοπικὴ αὐτοκόλαση τῆς δίχως τὸν Χριστὸ ἐποχῆς, ξαναγυρνᾶμε στὴν αὐτοδικαίωση, στὴν αὐτοαναφορικότητα, στὸν αὐτοδοξασμό, στὴν αὐτοθέωση. Μὲ τέτοιο ἔωλο φρόνημα ξεφεύγουμε τροπικὰ ἀπὸ τὴν κατάστασι δεκτικότητος τῆς ζωοποιοῦ θείας χάριτος καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἀναζητήσουμε τὴν Θεοτόκο τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν Θεοτόκο τῆς Σταυρώσεως, γιὰ νὰ γευθοῦμε τὸ Πάσχα τῆς ἀπολυτρώσεως.

Εὔχομαι σὲ ὅλους νὰ ἀποζητήσουμε τὴν εἰλικρινὴ ἐτυμηγορίαν τῆς ταπείνωσης, τὴν αὐτομεμψία τῆς ἐσχατολογικῆς “δικαστικῆς ἐτυμηγορίας”, τὴν “πρακτικὴ κοινωνικὴ ἐτυμηγορία” τῆς ἀποφασιστικῆς μετάνοιας, τοῦ ἀκεραιούμενου χριστιανικοῦ ἥθους, τῆς σωτήριας χριστολογικῆς μέθεξης.

Ἡ Παναγία μας ἡ Γουμένισσα νὰ μὴν μᾶς ἀφήσῃ νὰ ξεστρατίσουμε ἀπὸ τὴν στράτα τῆς δικῆς Τῆς οἰκογένειας, πού εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ σωτήρα μας Θεοῦ.

Γουμένισσα, 02-03-2025

† Ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου

Δημήτριος